ततो ऽवतीर्य वार्ष्णेयो वाहुकश्च रथोत्तमात् ।
हयांस्तानवमुच्याथ स्थापयामास वै रथं ॥ १७ ॥
सो ऽवतीर्य रथोपस्थादृतुपर्णो नराधिपः ।
उपतस्थे महाराजं भीमं भीमपराक्रमं ॥ १८ ॥
तं भीमः प्रतिजग्राह पूजया परया ततः ।
अकस्मात्सहसा प्राप्तं स्त्रीमत्त्वं न स्म विन्दति ॥ १९ ॥
ऋतुपर्णो ऽपि राजा स धीमान्सत्यपराक्रमः ।
राजानं राजपुत्रं वा न स्म पश्यति कंचन ॥ २० ॥
स तेन पूजितो राजा ऋतुपर्णो नराधिपः ।
किं कार्यं स्वागतं ते ऽस्तु राज्ञा पृष्टः स भारत ॥ २१ ॥
ततो विगणयन्राजा मनसा कोशलाधिपः ।
आगतो ऽस्मीत्युवाचैनं भक्तमभिवादकः ॥ २२ ॥
राजापि च स्मयन्भीमो मनसा समचिन्तयत् ।
अल्पकार्यं विनिर्दिष्टं तस्यागमनकारणं ॥ २३ ॥
नैतदेवं स नृपतिस्तं सत्कृत्य व्यसर्जयत् ।
विश्राम्यतामित्युवाच क्लान्तो ऽसीति पुनः पुनः ॥ २४ ॥
स सत्कृतः प्रहृष्टात्मा प्रीतः प्रीतेन पार्थिवः ।
राजप्रेष्यैरनुगतो दिष्टं वेश्म समाविशत् ॥ २५ ॥
ऋतुपर्णो गते राजन्वार्ष्णेयसहिते नृपे ।
बाहुको रथमादाय रथशालामुपागमत् ॥ २६ ॥
स मोचयित्वा तानश्वानुपचर्य च शास्त्रतः ।
स्वयं चैतान्समाश्वास्य रथोपस्थ उपाविशत् ॥ २७ ॥
दमयन्ती तु शोकार्त्ता दृष्ट्वा भाङ्गासुरिं नृपं ।
सूतपुत्रं च वार्ष्णेयं वाहुकं च तथाविधं ॥ २८ ॥